

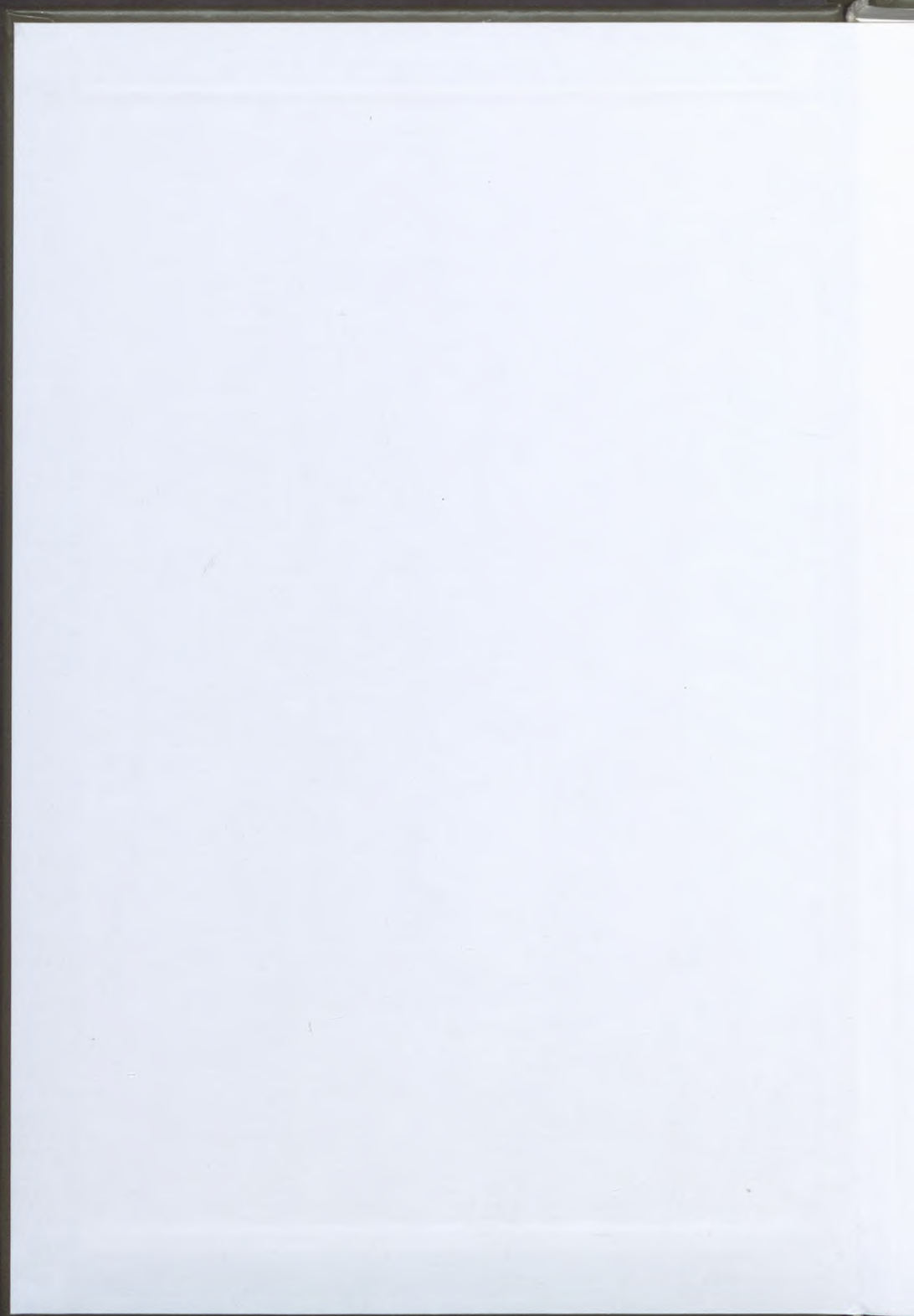
KISS BENEDEK

Nyáresti delírium

MB

189.484

KISS BENEDEK

Nyáresti delírium

WILLIAM B. ELLIOTT

1900-1970

Kiss Benedek

Nyáresti delírium

Budapest

A kötet megjelenését
a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma

Nemzeti Kulturális Alapprogram

támogatása segítette.

© Kiss Benedek, 2003

MB 189.484

2003

Babits Mihály a szőlőhegyen

Fönt, a szőlőhegyen jó nekem,
hol nem ér el a város zshivajja!
Idegen, jaj, minden idegen
a világban, s minden idegem
mégis az otthont, rokont akarja.

De rokonom nincs e kocsmazajba,
mit fájó torokkal nem tudok
túldalolni, s mit nem állhatok.
Itt ha új avar hull holt avarra:
Isten lép csak. Ott: minden unott.

Ott engem már minden elhagyott,
nem lehet már magam tovább csinálni.
Kit szerettem, mind megtagadott,
s tudom, nemsokára meghalok –
ó jaj, meg kell halni, meg kell halni!

Szívem mindig félt a lakodalmi
vígságoktól – nem kell félni már.
Belenyugszom: nem kell élni már...
S mégis: mégis. S: ó jaj, meg kell halni!
Fájt lennem, és: elmúlnom is fáj.

Harcok ura lesz, ki lekaszál,
mégis! – mindig harcba kényszerültem:
én, kinek a harc biztos halál,
ki akkor jut messzebbre, hogyha áll,
s töpreng magon, magán elmerültem.

De immár a tőkék közé ültem –
itt, a szőlőhegyen jó nekem.
Nem nagy orom: pannon táj, mit hűtlen
nem hagytam el, bárhová kerültem.
Nem orom, de szőlőt, bort terem.

Ülj mellém a padra, kedvesem,
add a kezed: este van, már, este.
A hold-lámpás ég, de már nekem
cigány tücskök cirpelik idelenn
altatómat: Tente, tente, tente...

Öreg tőkéek közt

Uppgifter

A Zöld Birodalom

Tavaszi-ellő tél-tehén érdes
nyelve nyalogatja borját,
főlnyílnak szemei – ragacsba
kifakadnak a barkák,
gyenge lábain alig áll még –
remegnek jegenyék, remeg
vadvizek bőre,
döfködi anyja tőgyét, rátapad szája
a felleg-tőgyre.

Kihordta vemhét a tél,
mint lelkünk az újabb kegyelmet!
Tetőkön mohát emtet a fény,
bádogcsatorna énekelget,
arany dongó körözi
a jegenyefa csúcsát –
röpköd a Nap,
mind magasabbra
pörgeti a drága energia,
tágul a láthatár,
megnő a kozmosz –
van honnan s hová fölszállnia.

Gyomok, fák,
bozótok,
füvek szívében
iszonyú erő erjed, gomolydul,
tülekszik millió sápadt csíra,
a Nap sugarán
színbe fordul,
hódító dühvel hánytorog föl

mélyből a szelíd hadsereg,
elfoglal minden kopár felszín –
gazdag hadtápok a gyökerek,
sejt után sejt tolul,
tör egyre feljebb,
kis csingilingi virágokat
énekel, tengernyit, mámorban égve
a fényre özönlő földmélyi had,
ezerszólamú virág-zenével
ünnepel
a győztes ármádia – – –

Így alapít birodalmat
a Zöld
az ember
álmaiba!

Követ rugdalva

Vadlúd magánya kiált az égen,
ködszerű permet
arcom vágja.
Szögmeredek utat mér a léptem,
kígyótekercs út
szinuszát mérem,
combomba szalad a fullánkja.

Sajogj csak, láb! Hegyről le, hegynek
föl kaptatok mégis
követ rugdalva.
S virág sincs még, bár
magos kedvemnek
lombja reng, s benne
pirul egy alma.

Felleget tépkedő

Szárnyakat pengető,
sapkákat forgató,
porkavarintó bolond szél, –

arcot kicserző,
orgonát csócsáló,
drótokat szaggató korhely szél, –

felleget tépkedő,
antennákat rázó,
szemeket szurkáló galád szél, –

kürtőkbe vonyító,
újságlap-cincáló,
kertben bitangoló csikasz szél:

jó lenne, ha innen eltűnnél,
árokparton ha megülnél,
szőlőkbe többet nem jönnél!

Tavaszi lázban

Két fa között
harkály hullámlik át,
tavaszi lázban
üzemel a világ,
csattog a metszőolló,
kapák nyele fényesedik
tenyerektől, nyéltől tenyér
kérgesedik,
tavalyi vöröshagyma
nyuszifül-szárat tol föl,
puha szőnyeget sző a tyúkhúr,
venyigerakás füstől,
asszonyi nevetés szikrája csap fölé,
telten
az adomázó vadász basszusa
beledörren,
kerékpárjára dől,
úgy ugratja a menyecskét;
a mogyoróbokrok körül két
lepke vitorlázgat,
méhek lubickolnak elragadtatottan
meggyfavirág-habokban,
báránylepke-pamacsokban
puttó angyalok fényt harsonáznak.

Öreg tőkék közt

Öreg tőkék közt fiatalodva
ülök a Szentgyörgyhegyen.
A Szentgyörgyhegyen
mindig fúj a szél,
hogy aki dolgozik sajogva,
melege ne legyen.
S a zöld kendőjű hegyek is körben
– Szigliget,
Badacsony,
Gulács –

hűsítenek, mint pásztoróra hevében
egy ismeretlen lánykacagás.
Még csak reggel van.
A völgyek metszett
gyümölcstáljait harmat fürösztí.
Harsog a Nap, és
egyszerre
én is dalolni kezdek,
mint a kút vize, számon
pogány kedv ömöl ki.
Éneket választ ki a lélek,
miként a testem verejtéket.

***

Mint japánok, ha pálcikahegyre
veszik a párolgó rizsszemet –
csipkedi föl sugaraival egyre
a Nap a harmatcseppeket.

Térdeltem tavaszban tőkék előtt
metszőollóval: teremjete!
s ím, térdig serdülve térdelnek ők
előttem – bérnalkozó sereg.

Savanykás mosolyú levélre, kacsra
szenteltvíz – permetlé pereg.
Sikkantva egy-egy oldalra csapja
csiklandós nyakát, hol elmegyek.

S mint japánok, ha pálcikahegyre
veszik a párolgó rizsszemet –
csipkedi föl sugaraival egyre
a Nap a permetcseppeket.

S arcomat közben tenger mossa...

***

Isten szabad ege alatt
a légben
balettozgatnak a madarak,
fellegek
paravánjai magaslanak,
szőlő virágzik,
illatként leng életem.
Szőlővirág-illatot hordoz a szél,
hogy kormos szívem beléremeg,
bozsgatja lebírhatatlan vágy
s szerelem.

Ó, Istenem,
aki vagy s nyilvánvaló vagy most
mint a fény:
érezlek, s érzem magamat is –
én vagyok – én.

Érzek és gondolkodom,
s feléd lök minden áram,
bár hiúság vásárán
nyalókát árulok,
s nem több, mint por,
mi marad utánam.

Ám azt szeretném,
ha ez a pillanat is
megmaradna,
amikor boldog voltam
megpernyésedetten is,
s hittem, hogy nem hagytál –
nem hagysz magamra!

Állítás és két kérdés

A zsalugáterben
nyaranta a présházban
darázfészkek...

1. kérdés (csodálkozó)

Honnan tudják, hogy
pont az a legjobb hely a
fészekrakásra?

2. kérdés (bosszankodó)

Miért nem tudják, hogy
épp az a legrosszabb hely
fészekrakásra?

Tanulok balatonul

Éjszaka ablakom nyitva volt,
s a párkányra kiült a macska.
Szemlélődött mint egy filozófus,
mancsát se nyalta.

Sütött a hold.

***

Az agy elereszti
prédáját, a test
ernyed, tunyul.

Biflázok hullámokat,
fényt és eget –
tanulok balatonul.

Az ember beletanul
a könnyű kékbe hamar
s feled
istennyilával járó sűrű
fellegeket,
hever és
balatonul.

Hátam irul-pirul,
suttyó szelek
cikáznak gáttalanul.

Az ember hever,
hever s feled,
a könnyű kékbe
beletanul.

***

Hosszan ült az ablakban a macska.
Vajon mit látott? Fény-egetet?
Végül is leshelyét odahagyta
s mellém heveredett.

Felhő-lyukban elbújt a hold.

Amikor megcsendesül

Amikor megcsendesül és
este lesz,
egy-egy autó késői hangja
jut csak el hozzám.

(Bocsáss meg, kis tücsök,
hogy téged nem számítalak,
de a csendhez sorolom már
metronóm-hangodat.)

S így a jó – sonkával,
kovászos uborkával
megszentelni a letűnő
napot.

(Mit tettem ma?
Felhőket bámultam,
kis unokám csínyjein
ámultam.)

Mert nyaralunk,
mert nyár van ma elég,
hatalmas a nyár és mi
kifekszünk alá...

(Szólónk zengi az
Urat s gömbölyül.
Lehet, – lehetne élni
emberül!)

Augusztus tűzbikája

Dőzsölnek fények hegyen-lapályon,
augusztus bikája
leleget minden zöldet.
Fölöttem olajos diófasátor,
gerincem nyomja a földet.

Kisült a fű mind, bökdösi oldalamat,
közöttünk bár a pokróc
jóságosan feszül.
A kukoricaszár is megsült
pár nap alatt –
csoda ha szemem is kifeketül?

A dög hőségben szúnyog se jár,
vérem kitárva bár pucéran.
Lustaságom már égre kiált,
homlokomon gyöngyös verejték,
csiklandva le-lesikkan.

Szomjan veszek el menten, úgy érzem,
de nincs, az istennek sincs kedvem
a présházba menni – öt méter! –
egy kis lehűtött sert vedelnem.

Várom, percegjenek el a percek –
ólomsúllyal tipor rajtam
augusztus tűzbikája.
Feküdnék inkább cuppogó sárba,
nyúvasztja szívem a nyár gyehennája.

Hőség fogsorában

Lefüggönyözve bent a szoba.
Kánikula.
Kánikulában aszalódik
a lomb és minden élet.
Iszonyú fehér fogai nőttek
a hőségnek:
őröl, egyvégtében darál.
Enyhet keresne még a szikár
lélek is – fonnyasztja parázslón
a tűzhalál.
Aki tud, s ahol talál,
árnyékba áll.
39 fok árnyékban is!
Megposhad
csapban a víz,
tej savanyodik a hűtőben.
A fű már rég kiaszott,
s minden virág a temetőkben.
Megreped a mező,
földje halott,
kietlen.
Ízetlenné fonnyad a szőlő
a kertekben:
amit az Isten adott,
íme, hát visszaveszi.
Keserednek a teremtmények,
örölnék a hőség fehér fogai!

Vihar aszályban

Végre hát megeredt,
akár a könnyek árja,
amikor visszapillant az ember
a virrasztás perzselő sivatagára.

Zabolátlanul hágó
csordaként özönölnek
a füstös felhők, akár ha
felszakadnak a könnyek.

Szelek – körmönfont szíjak
csattognak, hátuk begörbed,
tiporja zuhogó csülkük
a párolgó Földet.

Fut, fut a vízár,
sisteregnek a szapora cseppek,
utcai szemetet, mint a hangyák
zörömbölve görgetnek.

Reccs! – az ág lezuhan...
Az égi hajduk
fogsora: a villám, meg-megcsikordul,
rezesen villog.

S már át is tipratott
rajtunk a mennyei horda –
csobog, csobog a bádogcsatorna,
zenél zubogva.

Hajnali máglya

Nehéz, lecsüngő éjszaka
gyönyörű hajnala!
Gyöngypáva ugrik
az ég ágaira:
hajnallik,
fény hullik az ablakokba,
vihar cseppjein, tócsán ragyog,
de álmod zshivaj kartácsozza:
csattog, zuhog
élesen, záporozva
villog a feketerigók torka.

Földzengés!
Napkongás!
Úrcsengés!
Hangtorlás!
Istenpénz-csörgetés!
Hangömlés!
Égomlás!
Sötétség tornyait döngető
rézdörgés!
Jerikós,
harsonás
Istenréz-harsogás!
Madaras,
füttyhabos,
rigózó vízesés!

Szeszlángos hangmáglya:
benne állsz, benne égsz.
Könyörögsz, kiabálsz.
Nyöszörögsz, beleégsz.
Belekozmaálsz a füttybe:
ég-föld,
föld-ég
ős-ölelése
összeroppant és félrebeszélsz,
őrzöngve, lázban
nyögsz és beszélsz:

Gyilkosaim! Rigók!
Ne irgalmazzatok!

Hajnal Szentgyörgyhegyen

Köd üli meg lent a lapost,
mint dögös púpja a pupost,
köd fölött piros sugár
mint Jézus a vizen jár.

Hol vagytok, ti madarak?
Fölszakad a pirkadat,
de a vidék csendje oly holt;
rigó csak városban rikolt?

A Nap kazánja föllángol,
kibújok az éjszakából,
tüdőmbe nikotin harap,
Tallér kutyám kenyeret kap,
kisszékemre települök,
rigók helyett én fülyülök.

Jelenés

Tücskök talicskázzák már
a tömörsötétet –
nyikorog gerincem is
ekkora súlytól.
Fölissza az árnyak
szivacsza a zöldet,
diófákban szunnyad
jövendő bútor.

Padon mélázok,
badacsonyi fények
jánosbogarazzák
szemem homályát.
Elcsitul az élet,
de a fények élnek!
apró hang-szigonnyal
szívem szurkálják.

Bozsdul is vérem,
futósan iramlík,
mint ha hullócsillag
az eget karistolja.
S jön föl a hold, mint egy
jelenés! Akár ha
szívem holdasodnék,
s elbitangolna.

Harangkongás

Kabócák zengetik körben
a völgyet,
elhernyóz egy-egy pöttyös vonat.
Nézem. Mit is kaphatnék még
többet?
Mért kongat bennem az Isten
mégis
harangokat?

Diófáim terebélyesedésekor

Mért kell nekem látnom
folyton a Badacsonyt?
Úgyis tudom, hogy
ott van!

Esendő almafák

Fák,
fák,
ti fák!

Ti termő almafák!
Tűzbika – őszben
fényszarvon dobált
pöttyös menyecskekendők!
Szegénykéim:
esendők!

Fák,
fák,
ti fák!

Ti termő almafák:
lelőtt tündérek, kigyúlt
szerelem – repülőgépek!
Gyümölcs hull – ejtőernyő
nélkül
érnek az almák
földet.

Fák,
fák,
ti fák!

Lecsupált almafák!
... etiam contra spem – éltek,
reméltek.
Tobzódjanak tébolyok, bikák,
azért bikák, tébolyok, telek –
ti,
jonatán – s rozmaring – mámikák:

hagytok testámentumokat,
termőrügyeket,
idő – látni
csöpp alvószemet!

Késő-indián-nyár

Gesztenye gurul, mint a nevetés:
puttó hasát csiklandozza a fény.
Levelek cseppje sárgáll, mint a méz.
Darazsak dongnak rakott venyigén.

Szüreti idő, késő-indián-nyár.
Ha ki most nem szed, bort másnál iszik.
Méz hulló cseppje – akácfalevél sárgáll.
Langy sugár: tarts meg, tarts ki tavaszig!

Tengerek hava szakad ránk nemsokára,
jég-fog öröl majd, zabál a fehér.
De most még késő-indián-nyár van.
Darazsak dongnak rakott venyigén.

S gesztenye gurul, mint a nevetés.

Mikor a prés fölszakad

Ó, az a mámoros pillanat,
amikor a prés fölszakad!

Mikor az egymásba sajtolt szemek
az utolsó csepp mustot is kihabozták,
mikor a csavarok meglazulnak,
s boldog szisszel tágul ismét
a préskosárba nyomorított
szőlőfürt – ország!

Ó, az a mámoros pillanat,
amikor a prés fölszakad,
mikor az egymásba sajtolt szemek
az utolsó csepp mustot is kihabozták!

Ropognak az áttételek,
ekkor már húzni nem lehet,
nem szabad,
pattognak a kemény akácfa – présfák,
hiszen az egymásba sajtolt szemek
a végső csepp mustot is kisajogták,
a legédesebb nedvet leadták,
ekkor már húzni nem szabad,
nem lehet,
repednek a kemény akácfa – présfák.

Ó, az a boldog pillanat,
amikor a prés fölszakad,
s boldog szisszel nyújtózik ismét
a préskosárba nyomorított
szőlőfürt – ország!

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

CHARLES THE FIRST

BY

JOHN BURNET

OF

THE UNIVERSITY OF OXFORD

IN TWO VOLUMES

LONDON

Printed by J. Sturges, at the

PRINTERS

OF

THE UNIVERSITY OF OXFORD

IN THE YEAR 1704

BY

JOHN BURNET

OF

THE UNIVERSITY OF OXFORD

IN TWO VOLUMES

LONDON

Printed by J. Sturges, at the

PRINTERS

OF

THE UNIVERSITY OF OXFORD

IN THE YEAR 1704

BY

JOHN BURNET

OF

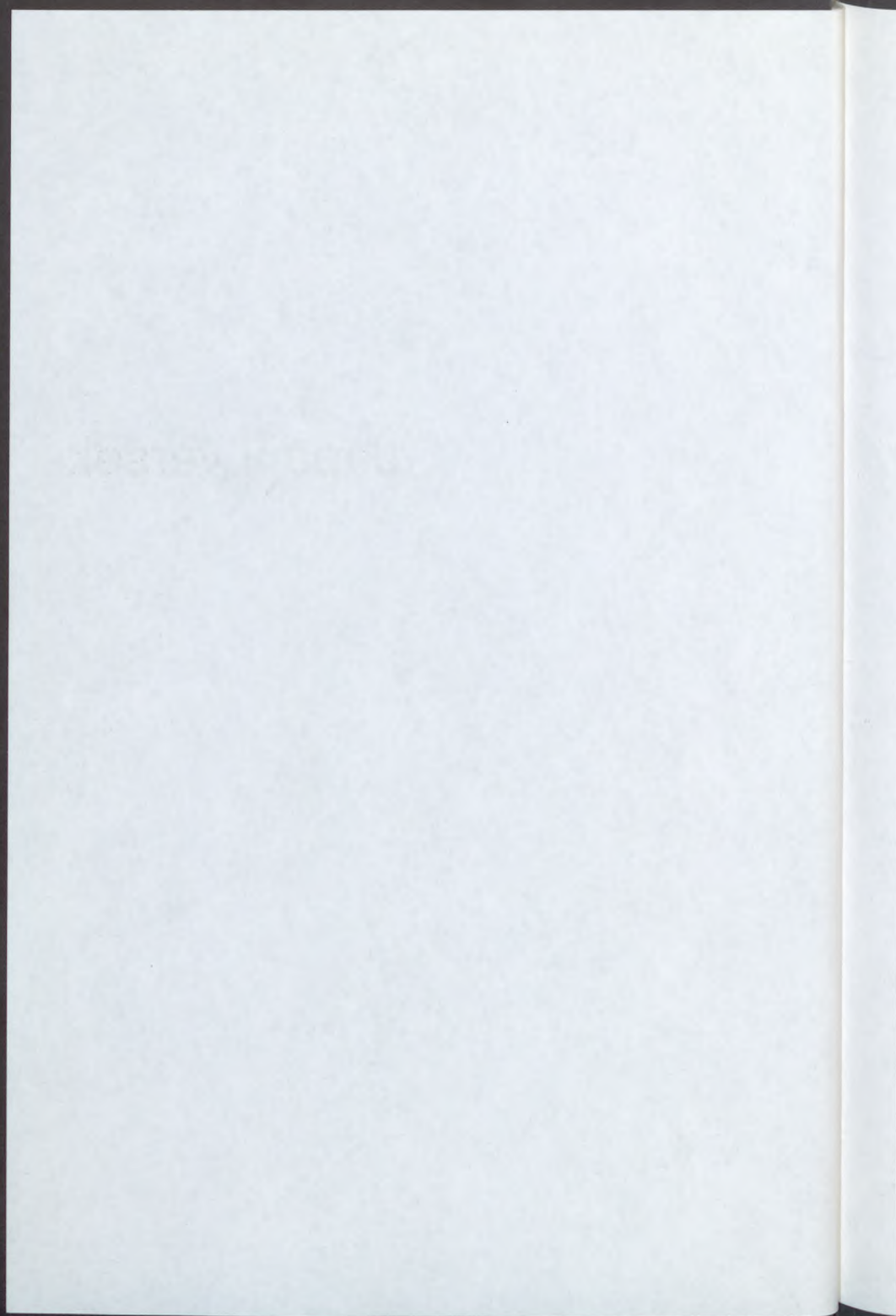
THE UNIVERSITY OF OXFORD

IN TWO VOLUMES

LONDON

Japáni versek

Dekadens?

Feketerigó –
csőrén színarany ének:
mézként csorduló.

Multik

Micsoda disznók!
Tömpe körmük közt bankók
és csoda-dísz-nők.

Kérészlét

Tiszavirág, te,
élsz a világba, s mit tudsz
te a világról?

Keserédes

Keserédes bor –
fele színverő nyárdél,
fele meg éjfél.

Hordó és szónok

A hordódnak higgy,
ne a hordószónoknak!
Szentségebb frigy!

Japán ludak

Házőrzőnek is
beváltok, úgy sziszegtek
japán ludak, ti!
Hátatok zavarosvíz-
szürke, mint a kutyámé.

Bogár

Falon bogár fut
lefelé... Hová sietsz
úgy, mondd, bogárka?
Koppan a parkett – így hát
elérte célját végre?

Háton kalimpál
most, lábaival csépel.
Talpra állítom, s:
usgyi, vissza a falra,
rohanvást... Mit akar hát?

Verseny

Sárkányrepülők!
Lepipálnak titeket
a füstifecskék!
Ott: a művi ügyesség –
itt: a művészi egység.

Celofánzacskó

Zörgök, mint üres,
gyűrött celofánzacskó
gyerektenyérben...
Állok – senki sem keres.
Állok töppesztő szélben.

Csin-csin

Magányos este.
Csordultig a pohár. Nos:
Egészségemre!

Éjféli

Éjféli óra.
Járok csak, várok egy fél
telefonszóra.

Baktatok

Villámok és eső.
Baktatok
az éjszakában.

Hozzád kaptatok.
Eb sem jön elő.
Lapul, mint kutyaházban.

De bolond is vagyok.

Szerelem

Gömbölyödő hold!
Feleségem ha rámnéz,
kipirul arca.

Idol

Kárászi tompor –
imádlak, drága asszony:
tompor és jó bor!

Sajgás

A hold ladikja
hófelhők hínárja közt
lám megfeneklett.
S hirtelen zajlás indul:
mennyire is szeretlek!

Kukkoló

Mikor éjszaka
alszik a feleségem,
felkattintom a
villanyt és gyönyörködöm
kitakart fenekében.

Szavak apálya

Mért hagytatok el,
kedves-ékes szavaim,
ti szavak! hiszen
bolondja voltam minden
kreppszoknyás csitri szónak!

Esőváró

Mért kínoz, napfény?
Meddő vagy, bánatsz, sugár!
Hogy áztatná vén
arcomat a permeteg!
Szívem már esőre vár.

Viharban

1.
Hunyorog az ég.
Felhők pillája alól
süt sebes villám.

2.
Zihálnak a fák.
Tüdőlebenyei tán
a zivatarnak?

Rettenet

Sáppadozó lomb.
Vadgalamb hussan közé:
a földre retten.

Dér

Rozsdált levélen
kapar körmös fuvalat.
Dérül a harmat.

Elmúlás

Őszi levelek –
hullok én is veletek!
Hullik, romlik minden a
Földön – temetek,
temetek, mind temetek...

Ködben

Kocsizom ködben.
Fényszóróm, jaj, faragd ki
a ködből utam!

Téli pillanat

Csillagszóróznak
a havon a sugarak.
Széjjelszóródnak,
mint barázdákba a mag.
Tar ág ring varjak alatt.

Sínavtón

Föld-arányos hajnal,
menny-léptékű lélek!
Deres talpfákon
sínavtózik a fény.
S most vele utazom én!

Télvégi variációk

1.

Ahol a nagy fa
elágazik: mint fészek,
maradék hó ül.

2.

Nagy fák nyergében
maradék hófolt lovagol.
Csüggeteg vágta!

Februárban

Ó, barka, barka!
Ennyi telik az Úrtól,
üres a marka
most februárban, üres.
De te várj, remélj, szeress!

Őszvér-idő

Nem tavasz ez még –
legyeket bolondító
őszvér-idő csak.
Napfény-habokon ringsz, ó,
partravont mohos csónak.

Fehér paróka

Száll, napok óta
szálldos a nyárfagyapot.
Ősz a boróka:
fején gyapjú-pamacsok –
fehér paróka.

Zöld forradalom

A jácint apró
levelecskéje földet
repszit szelíden:

magok szívében
forradalom dúl – zölden
tör föl a vérük.

Bakafánt mellé tűzz
kacifántot!

EST. 1840
CITY OF NEW YORK
LIBRARY

Bakafánt mellé tűzz kacifántot!

avagy

Görbetükör

avagy:

Nyelvöltögető

Mottók:

1. Ahogy minden valamiből lett –
mindenből lehet valami.

(Ben – Ce)

2. Kisded játékaink ám
felette fontosak!

Kisded játékainknál
lehet-e fontosabb?

(Ben Edek)

1. Madárcsemege

Kerecsendió

2. Poétai receptorum

Kinocizál

Halluci-metilén

Procizellofánum

Dezinformativátum.

3. Jótanács

Ne rángj, ó, rang után!

4. Bök – Fisch

Bakfis vagyok! – mondta halkán
egy hazudós kanhal.

5. Ühüm!

Négy bajadér lemeztelenül.
Nagy baj a dér nemeztelenül!

6. Felemás – új századok vakjainak

Arma virumque cano – non vi, sed saepe cadendo...

7. Behízelgő filmreklám

Óz, a cso- dákok csodákja!

8. Emancipált

E Mancsi nem Pált akarja –
e Mancsi Pál akarna lenni!

9. Fejlődés

A férfi növeszti
haját, a nő veszti...

10. Magyarázkodás

Ha én egyszer *fád* lennék,
tűzedre rossz fát tennék,
te meg
engem égetnél tovább,
mert mint mondtam:
én lennék a fád.

11. À la Morgenstern

Egy úr, név szerint Fülebot,
szerette a Zenét,
miért is egyszer adatott
ablakán Nacht-zenét.
Ám fájdalom, Zené nem őt
szerette, hanem Zet,
ki véle kisezer-öt
színkópét nemzett.

12. Egy kurafi

Fenekedre
fenekedve
fene kedve
kerekedett,
de lelohadt,
már nem epedt,
mikor hasad
kerekedett.

13. Öreg kappan

Nem kérnék én pihenőt:
úgy gyaknám e pihe nőt,
kinek állán pihe nőtt,
ha most volnék – *ezelőtt*.

De már mindig *azután*,
lehet dél vagy délután,
nappalon vagy éjszakán
csak bámulok rá bután.

14. Kékharisnya

Edit
előbb
szabadkozott,
aztán
szabad kezet adott.

Rúzs, mint
kolbászsír,
szétfolyt.

Szép volt.

15. Széplélek

Borongós
este
míg kint csámborgott,
fortyogós,
festett
– s kellőképp feslett –
picsán borongott.

16. Egy lóg-a – ritmikus strófa

Synus de Cosynus
csuda nagy vagány:
völgyből hegyre mászik,
s lecsusszan a másik
völgybe, míg elvásik
a rongy valagán.

17. V – érzékenység

Letörött a
bili füle:
kiborult a
szenzi bele...

18. Csúfolódó

Besenyő:
kinek mindig
sebe nyő,
haja szála
ki se nyő,
s feje lágya
se nyő be!

19. Badar

Margaréten
margaréták
meg kamillák
kamillatoznak...
Mindazonáltal
tónaludátusz,
visszamegátusz,
hogyanemátall!

20. Népies dráma-ráma

Lúra, csikós, lúra,
megszaladt a ménés!
(Bojtár hangja messziről, visszhangozva):
Megszaladtam én es!
Megszaladtam én es!

21. Szegény ember szerencséje

Fogtam három
pitypalattyot,
találtam két
fityfirittyet,
kaptam egy szép
kutykuruttyot.

Pitty! – elszálltak
a palattyok,
fitty! – elvesztek
a firittyek,
kutty! – megdőglött
a kurutty is.

22. Lányom gajdolta 5 évesen

... Mert a szemetesvödör
és a mosógép
közeli rokonok ám...

23. Ezt meg fiam

... Semmi nincsen nagyon messze,
mert a világnak nincsen vége...

24. Szókratész

Sokra tesz,
ki szókra tesz!

25. Várván lúdtalp-betétemre

Én, aki voltam futballista,
Ortho Paedián csücsülök...
Eddig azt hittem: gól miatt s a
pörkölt kedvéért van csülök.
Kezdem már látni: járni, állni
legalább oly fontos dolog...
Szemünk veri ki száz parányi,
míg meglátjuk az *egy* nagyot!

26. Csitrifej

Vadász fejébe csapott kalap:
pimasz kis csitrifej, haján szalag,
szemei
föltűzött zöld madarak,
karvaly-csalogatók,
alattuk a csapda nyelve –
a csók!

27. A legaranyosabb doktornő

Zenél a
tele –
fon, mert a
Fohn Márta
beszél
bele!

28. Angyal Jancsi

A szőlőnkbe Angyal jár,
így nem eshet oly nagy kár.
De pincénkbe is lejár!
S ott bíz eshet szörnyű kár!

29. Joe

Ujjé!
közelít hozzánk
U. J.
Érti a mesterséget ám –
foldozza lelkem bocskorát
ujjá!

30. Árgus-szem

Lentiben vagy Novajon
teán él s teavajon,
árgusból látcsövet sodor,
rajta vers, azon kukkerol,
így néz át a tavalyon –
vajon ki ő? no, vajon?

31. Nanená-né emlékkönyvébe

H. Böll bollana,
Bolla bellana,
Bella ellana,
Ella bullana.

H. Böll mégse boll,
Bolla mégse bell,
s tán a Bella ell?
Csak az Ella bull.

32. Szalontay Mihály!

Sz' a lontai cigány
jobb bort ád, ha ürgét – ötöt –
s hozzá még varnyút is ütött,
így hát a rím kijár,
Szalontay Mihály!

33. J. P.

Juhász Péter
majd két méter –
csodálhatja-e valaki:
sok bor bánja
és sok étel,
fűszerezve tréfa-lével.

És e hiba nem alaki!

34. Duhaj strófa

Tegnap borocska,
holnap Baracska,
ma meg a fejfájás...
Életünk
örökös
megbánás.

35. A víziló meg a víz

A víziló
megrögzött vízivó,
s így megállapítható:
nemcsak a víziló van
a vízben –
a vízilóban
szintúgy van víz –
benn!

36. Gy. T.-nek, szeretettel

Gyurko-Tibor
torkát sosem
érint-tibor,
– a fenébe –:
önti csak,
dönti
le a mélybe –
bendőjébe.

Ám ettől is hangja
öblösödik,
jobban, mint pénzmagja
köblösödik,
s vicsorít, mert a –vics
a nevéből
lemaradt
ritmikai
mifénéből.

37. Móri diák

Móri diák tengerész lett,
halihé, halihó,
s szólt: Na, én most messze nézek,
Eiffel – torony a fedélzet! –
s mit lát? egy kalózhajó!
Úgy megszaladt móri diák,
halihé, halihó:
bottal üthette a nyomát
tenger és minden hajó.

38. Mikor HáPé a lovát ugratja

Horváth Pítör sakk-fenomén,
ugrál véle két fene mén,
de bíz azzal nem sokra mén:
sajog tőlük már – fenekén.

Ugrat HáPé sakkra, sekkre,
hogy majd ettől esünk – hasra.
Egy parasztot megtolintunk:
Pítör úrral kitolintunk.

39. Hogyan lett Lászlóból Zsiga?

Hamlet ül
a sziklán.
Űl csak és kalimpál
hamletül, mert nem vonul kolostorba
Ophelia.
Én viszont,
Győri László,
ki valék kulák-TSZ-elnök fia,
leszek a kiköpött Zsiga, mert lehetek:
ti suttyó költők, aggott cinikusok –
szakítok veletek!

40. Verebekről

de nem ám
– miért ne? –
azért is:

Tandori Dezsőnek

– Verebekről
jót vagy semmit! –
mondja őszapó őszanyónak,
s mivel pont verebekről
– s más ilyesekről –
társalognak:
hallgatnak,
nem szólnak semmit.

41. Haj, tengelic!

Tengelicen, a
gilice-tüskés
homokon,
baktattam sántikálva
sánta
gerlice-nyomokon,
s megállapítást nyert,
hogy
– mert talpukba gilice – tüske ment –,
– s nem maradtam ettől
magam se ment –:
Tengelicen, a
gilice-tüskés
homokon
sok sánta
gerlice
teng!

42. Dics

Futott a kakaska, futott a vízre,
torkán akadt egy fránya gloár.
Hősi keservvel kiköpte végre.
Elkapta, s vitte is már a Loár.

43. Kutyaálom

Sóváran néz
a felröppenő
madarak után
Tallér, a kutyám.
Mi a tüdő!
csak nemhogy ő is
repülne tán?!

44. Distingvált

Distinvált szelleme, lám
felülemelkedik
kupacnyi önmagán.

45. Penge

Az alattomos rángás
szája szögletében
penge:
kaszabolja
kaján fintorát a
múlhatatlan éjben.

46. Már kuss!

Kusti már,
kuss már!

Kert alatt
vaddisznó
turkál:
piti –
kriti –
kuss...

47. Egy költő sírverse

Pegazusa
szárnyaló volt,
habár maga
szarnyaló volt.

48. Ugyanarra

Alantas volt,
de lantos volt.

49. Bérmamevemre

Aludj,
Gyula,
gyűl az
álügy!

50. Vojtinai tanács

Ha hülyeség jut az eszedbe –
az még nem vers, barátom!
Ha sok hülyeség jut az eszedbe –
az még nem költészet.
Bár – szó ami szó –
a költőnek alkalmasint
sok hülyeség jut az eszébe,
de nem mindet írja le – annyira
mégse hülye! –
válogat közülük alkalmasint:
ez alkalmas,
ez nem alkalmas,
s végül maga is csodálkozik,
hogyan ami maradt
– a jól megválogatott hülyeség –,
bölcseket megszégyenít.

Szóval csak csínján
a hülyeséggel, barátom!

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

CHARLES THE FIRST

BY

JOHN BURNET

OF THE UNIVERSITY OF OXFORD

IN TWO VOLUMES

THE SECOND VOLUME

1679

LONDON

Printed by J. Streater

at the Sign of the Gun

in St. Dunstons Church-yard

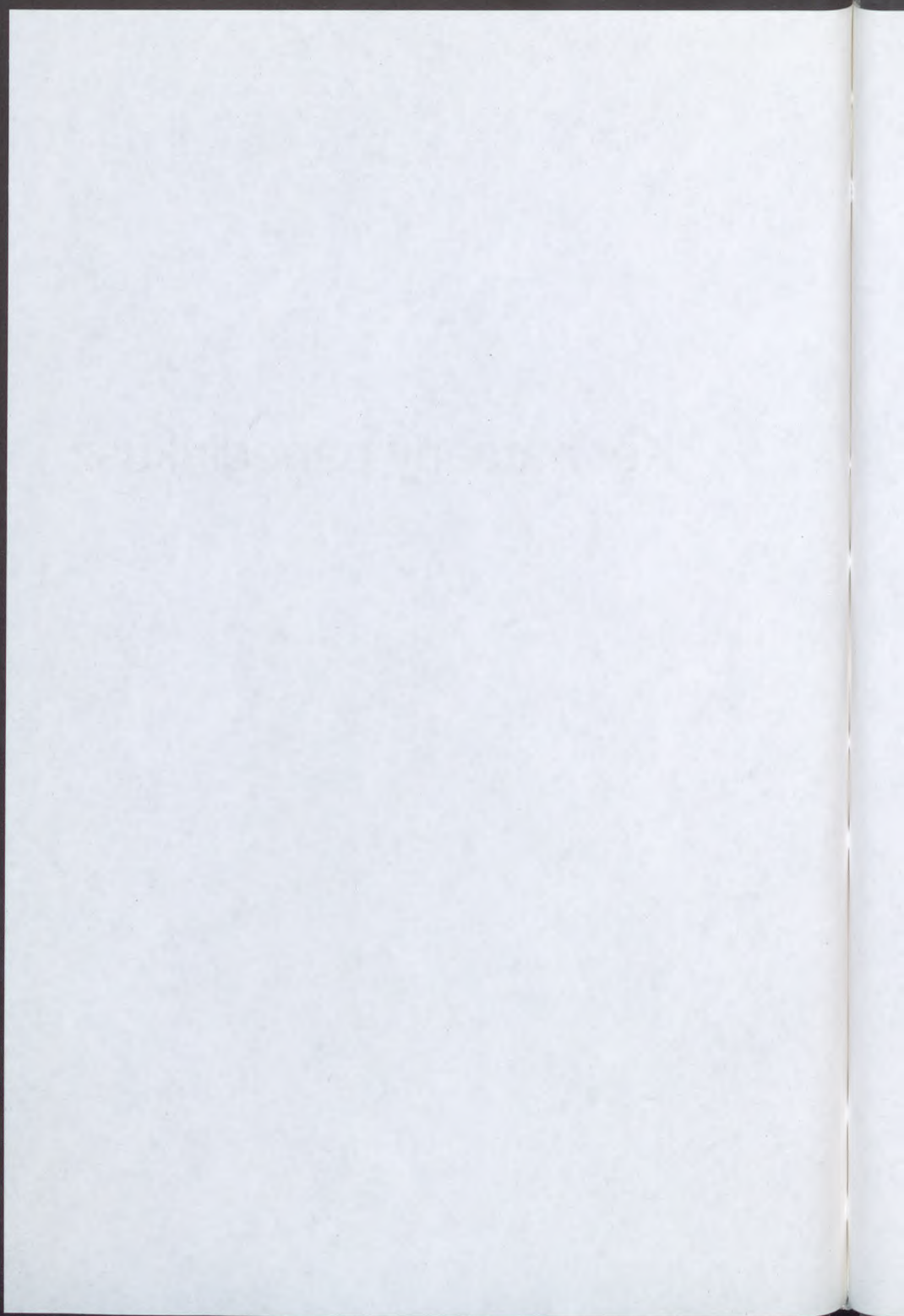
near the Temple

1679

By Authority

Printed by J. Streater

Két harsány panegirikusz

Balladás fogantatású panegirikusz a trükkös Szakolczayról és az ő legendás klottgatyójáról

Nagy időt zengetek,
mái kabócák –
eltunyult ifjoncok,
figyeljetek!
Köztünk járnak még,
akik láthatták
hős Szakolczaynknak
bő klottgatyáját –
manapság nincsenek
ily méretek.

Hetvenes évek til!
Szoc. Reál-korszak!
Nem volt a világon
még ily csapat!
A legjobb tollnokok
itt igazoltak,
mindenre elszánt
cselvetők voltak,
ám Lajoshoz méltó
egy sem akadt.

Hős középpályás,
téged köszöntlek!
Sohasem feledem
nagy klottgatyád!
Mily bájjal takarták
ösztvér térded

szárai annak az
ős-szerelésnek!
Tán maga Hunyadi
hagyta reád.

Hírnevet szereztél
e bőgatyának
s a dicső csapatnak
szintugyanúgy.
Kaptál egy jó labdát,
a Reál támadt,
megpattogtattad és
ötleted támadt:
vicceljük meg azt a
pohos kapust.

És megindultál!
Csurkával szembe!
Nézték a hátvédek:
ez mit akar?
Rátekeredtél a
bőr játékszerre,
még egy csel – eldőlt a
torony egyszerre,
s láthatták: bús gátyód
mit is takar.

Nagy szíved vitt, Lajos!
Csurka csak göcögött:
Mit számít egy öngól
0:9-nél?
Legalább mi rúgtuk!
Végh Tóni köhögött,

s lecserélt menten, mert
ily vásott ördögöt
cik-cakkban nem látott,
mióta él.

S iskolát csináltál!
Utána mind többen
saját kapunkba
rúgtuk a gólt.
Farkasunk dohogott,
elhűlt és elszörnyedt,
mígnem egy rangadón
kettőt rúgott.
(Bocsássa meg Isten –
hisz ő meg bekk volt.)

S hatvan lettél, Lajos...
Gatyád már elszakadt...
Mondják, hogy bujdokolsz
azóta is:
litteratúrában
s bős zsánerképek alatt.
Így hát most lelkedért
csendítek poharat:
cseleid meghatnak
bíz még ma is!

Marsall Lacinak

Laci te!
hallod-e?
jer ide!
jó borra, ciberére,
cica ugrik az egérre:
Laci te,
hallod-e?

De hogy ne töketlenkedjek,
Laci,
csak azt szeretném
mondani:
csütörtökön, mi
tudvalévő, hogy
babonák napja,
várunk Kingával
csülkös babra,
bár tudjuk, a játék
nem babra megy –
ezt nem tudhatja, csak
„egy meg egy”.

Puskaaporodat tartsd
szárazon –
ezt úgysem úszod meg majd
szárazon.

Mesélsz majd
pandúrozásról,
mordélyozásról,
vészes ürgékről,

ezer csodáról, mint
Petőfi bácsi Arany Lacinak.

Persze, tudjuk a dörgést,
de így jobban megy a nap,
jobban múlik
az este.

Laci, te beste,
kiről rég már csak
hírekből hallok,
aki, úgy mondják,
valami romaházban lettél
parancsnok,
ahelyett, hogy ország dolgában
Marsallkodnál,
(vagy akár Clintonkodnál,
s minden
lánysegget
megpaskolnál)
öledben persze
egy dög macska,
nem kicsi, sőt
nagyobbacska.

Laci, a meséid
mind igazak,
s az a szép bennük:
a hetedik
te vagy,
bár mindegy, hetedik-,
nyolcadik-e –
kirázza lelkünk a
kor szekere.

Barátom, minket jól
jégre vittek,
de nem Amunsent –
hoki-sztárt keresnek,
éljen a hoki-foci,
éljen a Mici-Maci,
éljen a gól!
Lisztes is azt mondja:
so lebe wohl...

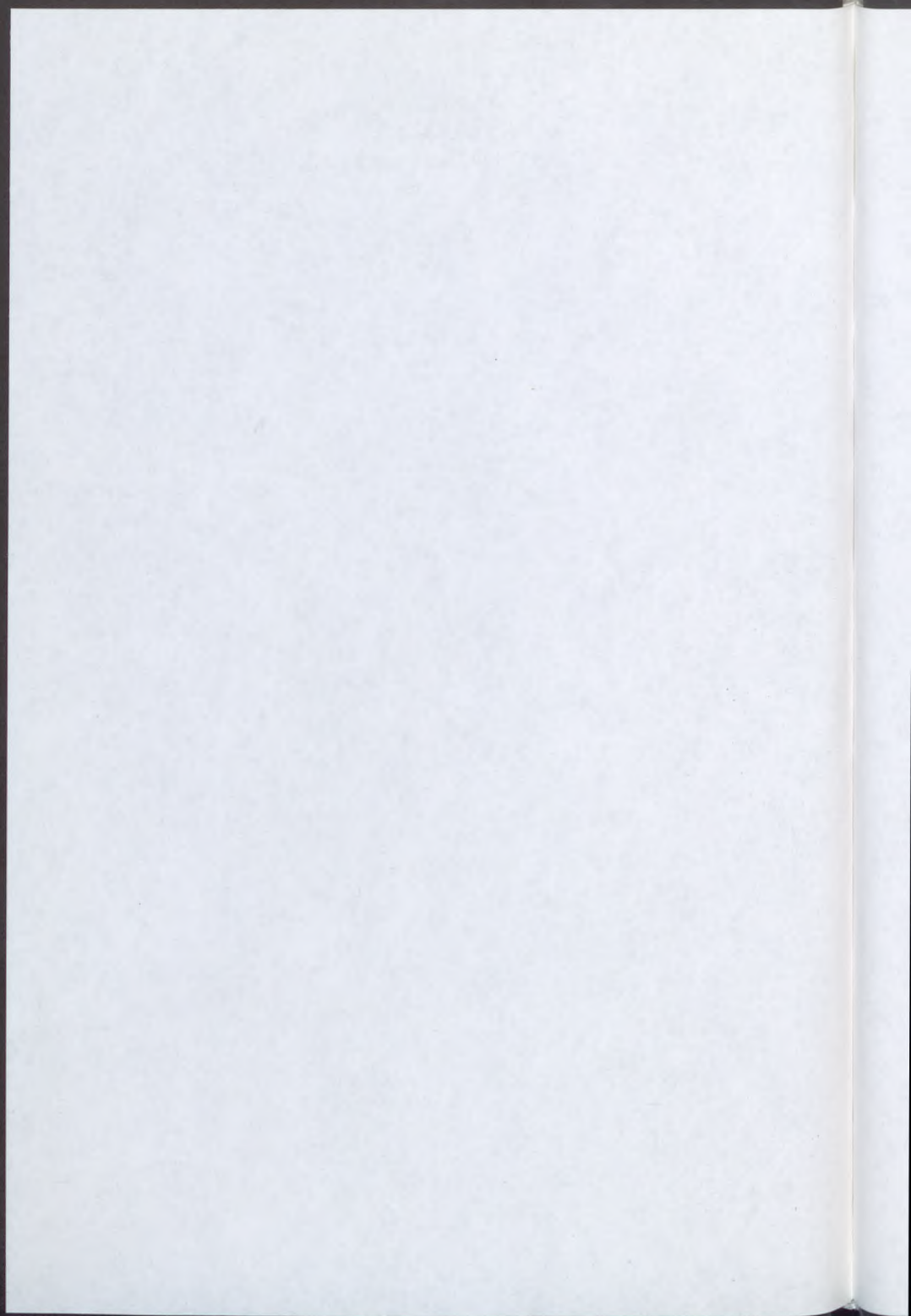
Laci, azt te sem
gondolhatod komolyan,
hogy ne mesélj nekem többet,
komolyan,
hisz annyira vágyom
a mesédre,
Ceausescut is
megöltem volna érte.

Meg én Grósz Maximus
Juliust is, az aprót
(hisz Március ága hajtott) –
lehetett volna belőle tisztos
apród,
de cafrangol, rangol, nagyzol, bár
alig éri föl
a portálé-ajtót,
s míg mi gebedünk,
küldené ránk
a végrehajtót.

Laci, hát
hallod-e,
jer ide,
jó borra, ciberére,
vagyishát babra,

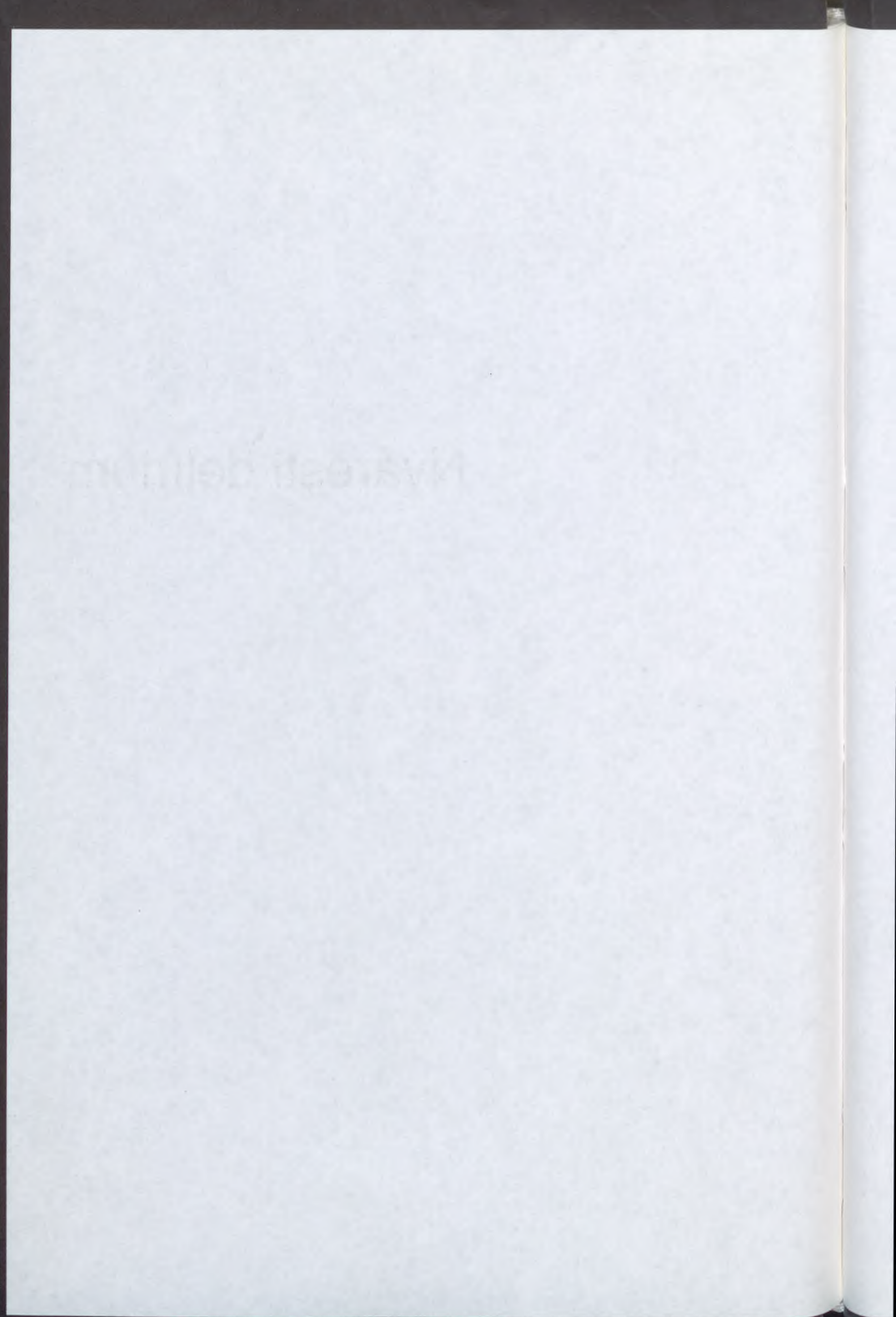

cica ugrik az egérre,
mint rá a kobra,
Petőfi bácsi tudta ezt:
hic dolce vita est!

Nyáresti delírium

Magamban, halkan

Apró halacskák pikkelye villog a tóban...
Apró halacskák! amikor én is még apró voltam!

A sás meghajlik – libegteti a szél a víz fölött.
Libegtem én is a mélységek fölött – cingár kölyök.

Amott egy platánfa, a törzse derékban odvas.
Mért lesz a gyermekből csikorgó felnőtt? Ordas lettem már, ordas.

Villázzák az avart a parkban – zsenge tavasz van.
Magamban járok a fák között – magamban s halkan.

Fáj már a tavasz is, sajog a „nyitni – kék”, lendülve égre.
Apró halacskák cikáznak a vízben – mivégre? ugyan mivégre?

Koccintás üres üveggel

Összegyűlt bennem az este,
mint seprő a hordó alján.
Messze van minden, messze,
s a hold ma rózsá-halvány.

Mit is remélek, félvén
a biztatást is, a sugarat?
E világ nem oly nagy élmény,
alja a számban marad.

Koccintok üres üveggel,
megrezdül a fán a lomb.
Sün zörren tüskés törekben,
macskatányérhoz oson.

S én mire várok, miért nem
csattantom szét poharam?
Virrasztok mint őrszem, ébren,
bár talán megadtam már magam.

Ha már a szív nem világít

Fényeskedjél, ragyogj Uram
világodban,
miként világoltam magam
világomban.

Diófák alatt még ülök
sugaradban,
hűvös bor csillámlik bürök –
poharamban.

Sok – mindenek vagynak, Uram,
világodban,
köztük voltam én boldogan
világomban.

Diófák alatt még ülök
magányomban,
de immár hamar eltűnök,
bárki voltam.

Ha már a szív nem világít,
le kell hulljon,
úgy konyuljon, éjszakáig
alkonyuljon!

Egy barát halálára

Villám voltál, Horváth Feri,
Hová lettél, ki kérdezi?

Barátom, hát mivé levél?
Nem jut el már hozzád levél.

Ez a vers sem talál már meg.
Be oktan is haltál meg!

Játszódtunk és mulatoztunk,
kövek közt is vigadoztunk.

Dolgoztunk is, nem keveset.
Értő kezed, jaj, hova lett?

Értő kezed, értő fejed...
Istenem, hogy történhetett!

Hová tűnt a somolygásod?
Hová tűntél magad, vásott?

Minden végzet boldogtalan,
hát még, ha ilyen oktalan!

Horváth Feri, Villám Feri,
szívemet a szíved veri.

Jaj istenem, hová levél?
Nyár derekán lehullt levél...

Korai halottak

Rezesre égett gesztenyefák
szegik az út oldalát.
Pedig hol még az ősz?
csak július van!
Meghalni júliusban? A gaz, lám,
felüti fejét menten, tolulván,
türemszik porban,
keréknyomban,
ül sívó homokban is
pufókan.

Rezesre égett gesztenyefák – föl!
Hol még az enyészet?
Csak július van...

Ilyenkor hersegnek még a nedvek,
ilyenkor szeretni kell rogyásig,
szelekkel héjaszárnyak vetekednek,
a Balaton vize kancaként sárlik,
verébhád pázrik.

Pucér az ember is, húset keres,
ha pincéje van,
mélyére les.
Szőlejét vizslatja
szalmakalapban –
violasugarak
nyűvei bozsganak
a kába agyban.

Üljünk a fa alá!

Diófák árnyán
borozva merengni – most az a jó!
Dolgoznak a fák,
alakul bennük,
de most még zölden hull,
ha hull, dió.

Idő betelvén, majd megérnek.
Haj, mikor én is sírva borultam
húsz évem keresztjére! Nem tudtam
akkor még rólatok, rezesre égett
gesztenyefák!
Már sejtem, mi a világ –
bár sokszor egészlet
játszik a részlet:
nem szabad meghalni júliusban!

Fohász

Fohn Mártának szeretettel

Elmúlik majd ez is.
Ez is elmúlik.
Ugye, elmúlik.
Elmúlik minden.
Nyúlik bár, múlik.
Múlik és mállik.
Csak tarts odáig.
Tarts meg szelíden.

Tarts meg szelédnek.
Szelédnek tarts meg.
Világok törnek.
Tarts meg erősnek,
össze ne törjek.
És meg ne törjek.
Tarts meg odáig.
Tarts meg a hitben,
amiben hittünk.
Amiben hittem.
S kenyerünk add meg.
Más nem is számít.

Elmúlik majd ez is.
Ez is elmúlik.
Bizony elmúlik,
elmúlik minden.
Csak tarts odáig.
Tarts meg szelíden.
Tarts meg a hitben,

amiben hittünk,
amiben hittem.
Kifulladásig.
A számadásig.

Dúdolgató

Közösen,
szeretetben,
kezed kezemben...
Szerelemben, lángban
társad lettem
s te társam
e hűlő vasvilágban.
Kezed kezemben,
közösen,
szeretetben.

Gyümölcseltevés télire

Varasodnak a nyár harapásai
bőrömön, csihad a láz,
számon pipacsmeggy rúzs,
a búzák skarlátfaltjait is
túlnövi csontosodón a kalász,
de szerelem munkál még bennem,
cserzi arcomat, dolgozik,
érted és értem érleli
az égbolt éjjelre csillagait,
létrázó szívünkkel fölérjük még,
akár az ágak hegyén a meggyet,
magasodnak még álmaink,
magosodnak még szerelmek,
cukrozzuk, dunsztoljuk télire,
mint gyümölcseit a nyárnak,
s a nyarat magát, júliust,
viselvén kívül-belül
a felhorzsoló lázat.

Vérednek volt igaza

Ajándék ez az ősz,
ezek a birsalma-sárga éjszakák,
ajándék szemed rebbenése is, ha
megfodrozza a világ
mind északibbra forduló szele,
mert úgy vagyunk már,
mint akik nem sokat várnak,
tenyerünk teli mégis
mindújra simogatással, dióval.
Álmodó vérednek volt igaza, mikor
tisztulván, tavaszunk betetőztén
azt súgta: kezdjünk bátran a nyárba,
s miattad, éretted, most, lám,
az őszt is megszerettem.

Biztató

Ég vörösen a vadszőlő levele,
édesen csordul
az érett szőlő leve,
kapatos darázs a Nap, már nem szúr,
sugár-lábakkal markolja az eget,
míg aláfordul.

Hidegek jönnek, fagy jön, de ne félj,
kívül-belül ha csonkol is a tél,
lesz még erőnk ragyogni
kimájusultan,
mint valamikor,
koldusként bár,
egymásra hulltan.

Világra melengettünk két gyermeket,
s ha hűlünk, most már ők
melegítenek,
el – visszaszállnak
hullámló, fiatal remegéssel, –

ne gondolj,
ne gondolj még, kedves, a téllel!

Őszi döbbenet

Kókadó lombok,
csontváz-koboldok,
szeretlek titeket is –
véremért
meg
mért zsaroltok?

Mi ez a döbbenet bennem,
mintha először történnék meg
az ősz?
Mintha először történnék minden?
Akárha
mindenért
én lennék a felelős!

Rombolódik a testem,
bennem is apad a láz,
mégsem kívánok elmenni még,
ám kísért, aminek láttam színét:
november árnya
csontig gyaláz.

Föl, szívem, azért is,
égy csak!
Ha már künn dühöng
az évszak,
ne légy kegyetlen
önmagadhoz –
égy csak!

Békéljünk, halottak!

Farkasszemét nézek
a mindszeinti gyertyával,
őseim erejét elirigylem.
Cigarettát gyújtok
nyelvpiros lángjával,
sodródik mint a füst
szívemben minden.

Vernék én tam-tamot,
trópusi záporok
áztatnák kunkori gyökér-hajam,
de múltam háborog,
zúdulva háborog,
meg kell hogy adjam
a múltnak magam?

Napjaim herdáltam,
bár építettem,
volt mindig ok elég sorsot öklözni.
Otthonra leltem
az életemben,
s nem ínyemre való
a box, a rögbi.

Gyertyák lángolnak,
lobog gyertyám is –
halottaim, tőlem ti mit akartok?
Zavarosan fut az
Átok-kanális,
halottak, békéljünk –
állnak a partok.

Az ős udvarán

Emberek, hová rohantok!

Bukik a Nap, ám e zsivajos
ős udvarán
települünk a kifakult porcfű
pokrócára – még
langyos a Föld! Préselgessük el
szívünk borát,
szánk csurgóján
csobogjon habzó ének,
csepegjen bánat, fohász,

vagy csak ülünk meg,
egymás csendjét
hallgatva, akár egy bennünk robajló,
narkotizáló
vízesés-morajt, –

hová rohantok?!

Nyáresti delírium

Ülök a bazalthegy alatt,
behúzva vitorláimat,
elnézvén sárkányrepülők röptét,
a világ most távoli ködkép,
messze esik, messze marad,
nem érdekel a forgatag,
a körém harmatozó estét
szívja tudóm – pernyéll a Nap,
valami elefánt-nagy békesség
toronylik fölém hallgatag,
hallgatom nagy diófák csendjét,
s mint merengő, halk muralovak
ha súlyosakat dobbantanak,
úgy ver szívem: a végtelenség
tömbjei tompán visszhangzanak.

Nincs nem-lehet, nincs nem-szabad,
behúzván vitorláimat
s elnézvén sárkányrepülők röptét
felbolydulnak mind a szavak,
s körülcikáznak, mint a fecskék,
mi sosem volt, az is lehet még,
most úgy remegem ezt az estét,
hogy kocódnak tőle a poharak,
most olyan távoli az öregség
– pedig nyúvaszt már, rám szakad –,
hogy borzongom a levegő testét
ahogy súrolja vállamat,
ölem megfeszül és szeretnék

elvágódni a fűvön hanyatt:
a bozontba mi csapást vernék,
míg rám terpeszt az alkonyat!

Ülök a bazalthegy alatt,
a szőlőkacsok meginganak,
elnézem sárkányrepülők röptét,
felhajtok egy-egy poharat,
csapkodván a szúnyogokat,
s körülbozsog a végtelen lét,
lepkék, muslincák rajzanak,
leszáll a csillaggal kiverő ég,
s mint merengő muralovakat
ha súlyosan dobbantanak,
hallgatom nagy diófák csendjét –
hallgatom szívdobogásomat.

Megnyugszom egyszer

Tűnődni langyos kőre ültem,
gyíkként nyúlnak el lábaim.
S gyík rezzen, ím, a törek fűben,
mint sivatagi napverésben
zsibbadt imából beduin.

Rezzenek én is, összetörve
az aranybúrát körülöttem.
Fáradt vagyok. De csendéletbe
merevedni nincs semmi kedvem.
Fáradt vagyok, s betelhetetlen.

Úgy fogadom magamba ezt a
napszentülést, mint esőt a földek.
Bőröm a vörös fényt szivacsként issza,
mintha soha már, soha többet.
És soha eddig. Mint gimnazista-

korom első igaz-szerelme:
előtte, utána reménytelenség.
Csak a van-pillanat hajlik szívemre,
hagyom hát, hogy rendjén minden beteljék –
így leszek a múltak fejedelme.

Utazom mindig a lenyugvó Nappal,
így köszönt mindig új ébredés.
Állok bár mint koldus sarkon kalappal,
én mindent újra-élek minden nappal –
tengernyit éltem már, de mind kevés.

Megnyugszom egyszer majd, szívemnek fogytán.
De addig zaklass csak, hangyálló vérem!
Sötétebbre égjek bár a koromnál,
így állok – s fekszem majd hófehéren.

Zaklass csak addig, te, hangyálló vérem!

Tán éltem is

József Attila-áthallások

Néztem és láttam.
Tegnapban, mában.

Mindent reméltem,
vagy nem reméltem.

Kopott a térdem,
kopogva jártam
kopár világban,
korgó határban.

Néha tán féltem,
s bő nadrágba olykor
alig hogy fértem.

És sokat vártam.

Ocsút nem mértem.

Sírtam fehérben,
kacagtam gyászban.

Hevertem sárban,
repültem jégen,
sziporkás égen.

Sziporkás télben,
szívtiprós nyárban
dalt hangicsáltam.

Barátot véltem,
amerre tértem,
s hogy mindig nyár van,
ahol sugár van.

Lányokat láttam
a violákban.

Zengtem, zenéltem.

Hol égbe másztam,
hol földet mértem.

Rég volt mind,
régén...

Hajam simítom –
széthull ziláltan,
grízesre érten.

Istenem, féltem is,
de csak megálltam
sok sanda pácban is
e maszka-bálban.

Party-ra készülve

Uram, ha majd kertedbe hívsz,
melyik alakomat öltsem?
Tetszeni szeretnék, mint a szív,
amely pucérságára döbben.

Vegyem fel klottgatyás korom,
számon szőlők és lekvár íze?
Hisz ez tetszett mindenkoron
leginkább gyöngyház-fényben s –színben.

Vagy a fátumos feketét –
horgolt nyakkendő Bocskai-módra?
Uram, hogy járuljak eléd?
(Habár Te látsz kezdetek óta.)

Csörgősipkám, bohóccipőm
hogyan tetszenék a garden partyn?
Ripők is voltam, Uram, ripők –
hogyan tetszenék a vörös hajszín?

Kopottan, öregem állok itt –
tán duhaj kedvben szeretnél látni?
Szemüveg mögül kancsalít
feléd, ki lettem, egy csendes bácsi.

Szeladon-voltom megtagadjam?
És verejtékes arcomat?
Uram, mely alakban utazzam,
ha jön majd, jön a gyorsvonat.

Hogy ki voltam én, nekem kell tudnom?
Gyarló, sokszínű délibáb?
Mért kellett mindenbe beleunnom?

S mért nem élhetek, Uram, tovább?!

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

1000 S. EAST ASIAN BLVD.

CHICAGO, ILL. 60607

TEL. 773-936-5000

Tartalom

Babits Mihály a szőlőhegyen	5
---------------------------------------	---

Öreg tőkék közt

A Zöld Birodalom	9
Követ rugdalva	11
Felleget tépkedő	12
Tavaszi lázban	13
Öreg tőkék közt.	14
Állítás és két kérdés	17
Tanulok balatonul	18
Amikor megcsendesül.	20
Augusztus tűzbikája	21
Hőség fogsorában.	22
Vihar aszályban	23
Hajnali máglya	24
Hajnal Szentgyörgyhegyen	26
Jelenés.	27
Harangkongás.	28
Diófáim terebélyesedésekor	29
Esendő almafák	30
Késő-indián-nyár.	32
Mikor a prés fölszakad	33

Japáni versek

Dekadens?	37
Multik	38
Kérészlét.	39
Keserédes.	40
Hordó és szónok.	41
Japán ludak	42
Bogár	43

Verseny.	44
Celofánzacskó.	45
Csin-csin!	46
Éjféli.	47
Baktatok.	48
Szerelem.	49
Idol.	50
Sajgás.	51
Kukkoló.	52
Szavak apálya.	53
Esőváró.	54
Viharban.	55
Rettenet.	56
Dér.	57
Elmúlás.	58
Ködben.	59
Téli pillanat.	60
Sínautón.	61
Télvégi variációk.	62
Februárban.	63
Őszvér-idő.	64
Fehér páróka.	65
Zöld forradalom.	66

Bakafánt mellé tűzz kacifántot!

Bakafánt mellé tűzz kacifántot!	69
--------------------------------------	----

Két harsány panegirikusz

Balladás fogantatású panegirikusz

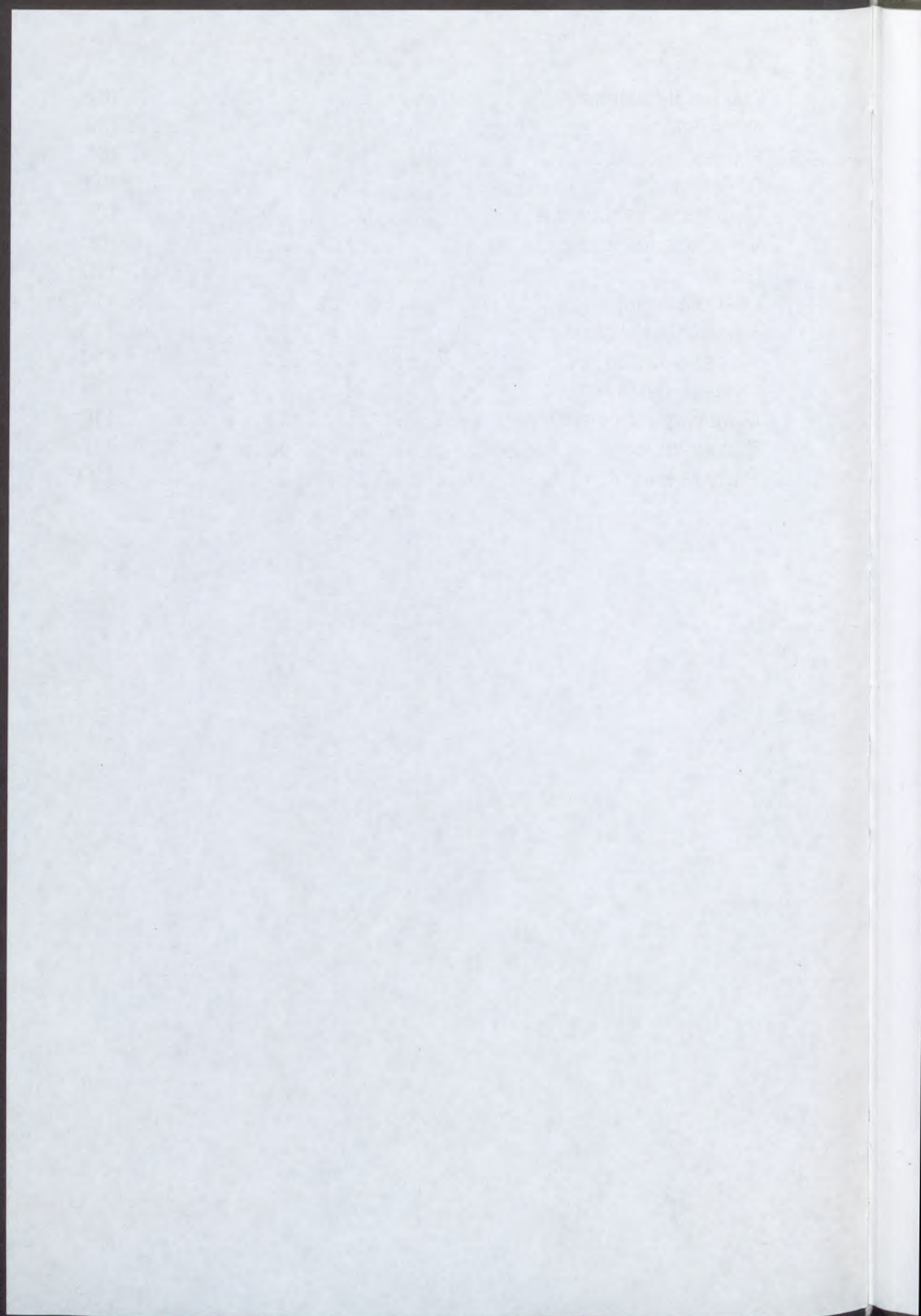
a trükkös Szokolczayról és az ő legendás klottgátyójáról.	89
Marsall Lacinak.	92

Nyáresti delírium

Magamban, halkan.	99
Koccintás üres üveggel.	100
Ha már a szív nem világít.	101

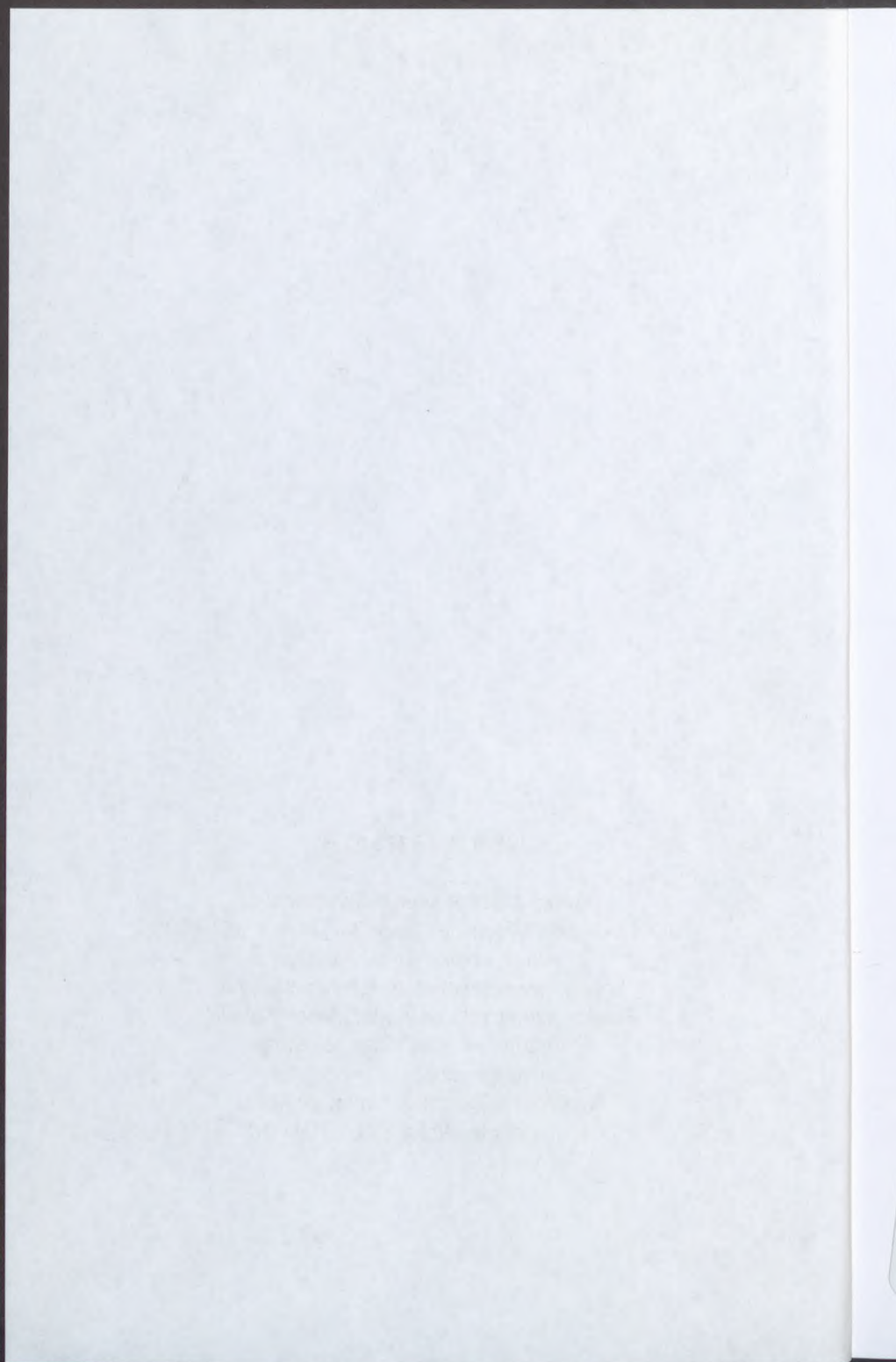
Egy barát halálára	102
Korai halottak	103
Fohász	105
Dúdogató	107
Gyümölcsestevés télire	108
Vérednek volt igaza.	109
Bíztató	110
Őszi döbbenet.	111
Béküljünk, halottak!	112
Az ősz udvarán	113
Nyáresti delírium	114
Megnyugszom egyszer	116
Tán éltem is	118
Party-ra készülve	120

ISBN 963 9373 51 6

Kiadja a Széphalom Könyvműhely
1068 Budapest, Városligeti fasor 38. Tel./fax: 351-0593
e-mail: iroalap@interware.hu
honlap: www.szepphalom-konyvmuhely.hu
Felelős szerkesztő és kiadó: Mezey Katalin
A borítótérpet Kiss Virág készítette
Szöveggondozás: Görög Judit
Nyomdai előkészítés: Samu 2000 Bt.
Nyomdai előállítás: SALUTON Bt.

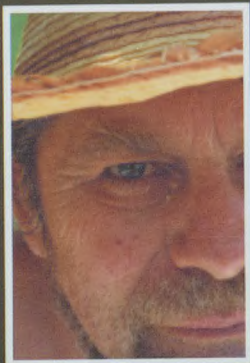

7287/03

Kiss Benedek (Akasztó, 1943) új verseskönyve tartalommal tölti meg azt a közhelyé koptatott irodalmi fogalmat, amit annyiszor annyi magyar költő jellemzésül elmondtak már. A „pannon derű”-ről van szó. A „Nyáresti delírium” verseiben ismét testet öltött: ezúttal egy alföldi születésű, de a Dunántúlra áthonosodott lírikust kerített hatalmába. Átjárja, ízeivel és színeivel betölti a kötet minden sorát, elkötelezetté teszi az idő és a kor múlásával viaskodót: tisztánlátást jelent, de bizakodást, mámoros kedvet és bölcsességet, illúziók nélküli szembenézést és gyönyörködni tudást. Legalábbis Kiss Benedek verseiben.

Mezey Katalin

Széphalom Könyvműhely

ISBN 963-9373-51-6

9 789639 373518

Ára: 1600 Ft

KLASS BENDÉK NYÁRESTI DELÍRIUM